שנת 1978

פסק דין גליקמן נ' ברקאי: 1978

הגנה על זכויות בעלי מניות המיעוט בחברה

רוני טלמור, מחלקת ייעוץ וחקיקה (משפט כלכלי)

חברת ל. גליקמן בע"מ (להלן: "**החברה**") הוקמה על ידי אב וילדיו, ועסקה ביבוא ובסחר בחומרי בנין. ברבות השנים, התערערו היחסים עם אחת הבנות, הגב' ברקאי, היא המשיבה, שהחזיקה כ-24% מהחברה. ביתר המניות החזיקו בני המשפחה האחרים, שהיוו את "קבוצת הרוב" ונטלו חלק בניהול החברה. בעלי המניות מ"קבוצת הרוב" קיבלו מהחברה כספים בדרכים שונות, ובהן משכורות, החזרי הוצאות וקשרים עסקיים. החברה לא חילקה דיבידנדים שנים רבות והגב' ברקאי לא ראתה כל תמורה או תשואה מהחזקותיה בחברה. אין זה מפתיע, איפוא, כי היחסים בין הגב' ברקאי ליתר בעלי המניות – בני המשפחה, היו עכורים.

פסק הדין של בית המשפט העליון מיום 1.5.1978, בע"א 667/76 **ל. גליקמן בע"מ נ' א.מ. ברקאי חברה להשקעות בע"מ**[1] (להלן: "**עניין גליקמן נ' ברקאי**") עסק בהחלטה להגדיל את הון המניות הרשום של החברה ב-40%, ולהציע הון מניות נוסף זה לבעלי המניות הקיימים, במחיר שעמד על ערכה הנקוב של כל מניה, ומהווה רק כ-6% משוויה הריאלי של כל מניה. הגב' ברקאי התנגדה באסיפה הכללית להגדלת הון המניות, אולם נותרה בעמדת מיעוט. בהמשך פנתה לבית המשפט במטרה למנוע את הקצאת המניות. בית המשפט המחוזי קיבל את טענותיה ועל כך ערערו החברה ו"קבוצת הרוב" לבית המשפט העליון.

הגב' ברקאי טענה כי במשך שנים רבות הודרה מניהול החברה ולא קיבלה דיבידנד אף שהחברה הייתה רווחית. ניסיונותיה למכור את חלקה בחברה לבעלי המניות האחרים לא צלחו. זהו מצב אופייני לחברות פרטיות, שבהן בעלי מניות מיעוט מתקשים לממש את השקעתם ולמכור את מניותיהם במחיר נאות. לטענת הגב' ברקאי הנפקת הזכויות במחיר הנמוך משווין הריאלי של המניות שמה אותה במלכוד: מצד אחד, ברור כי השקעה של כספים נוספים בחברה שלא מניבה לה תשואה כלשהי אינה כדאית עבורה. מצד שני, אם לא תשתתף בהקצאת המניות, "קבוצת הרוב" תגדיל את חלקה היחסי בחברה במחיר נמוך בהרבה מהשווי הריאלי של המניות הנרכשות ואילו שיעור החזקתה בחברה ידולל. בנוסף לכך, הגב' ברקאי טענה, שהחברה לא הייתה זקוקה כלל להון נוסף מבעלי מניותיה, משום שהרווחים שנצברו ולא חולקו הותירו בקופתה די מזומנים. לטענתה, ההחלטה על הנפקת המניות נועדה לדלל את חלקה בחברה. יש בכך משום עושק המיעוט ולכן על בית המשפט לפסול את המהלך.

---

[1] בע"א 667/76 **גליקמן בע"מ נ' א.מ. ברקאי חברה להשקעות בע"מ**, פ"ד לב(2) 281 (1978) (להלן: "**עניין גליקמן**").

בית המשפט העליון, ברוב דעות, קיבל את טענותיה של גב' ברקאי וקבע כי ההחלטות שקיבלה החברה נבעו מתיאום בין בעלי המניות ב"קבוצת הרוב" במטרה "**לגרום נזק למשיבה או לפחות לאלצה לפעול בצורה לא-משתלמת מבחינה כלכלית**".[2] בין היתר, התרשם בית המשפט מכך שהחברה הייתה רווחית במשך שנים ונמנעה מחלוקת דיבידנד, דבר המעורר תהיות (אף שאין לבעלי מניות בחברה זכות קנויה שרווחי החברה יחולקו להם). בית המשפט אף לא ראה מדוע חברה שלא חילקה רווחים במשך 12 שנים זקוקה לגיוס הון נוסף. לא זו אף זו, הסתבר שהחברה תרמה סכום כספי נכבד לאוניברסיטאות, לשם הקמת אודיטוריום על שם מייסד החברה ובת זוגו. בית המשפט תהה מדוע תרומה שנועדה להנציח את מייסד החברה, באופן אישי, ניתנת מכספי החברה ולא מכספיהם של בעלי המניות, לאחר חלוקת דיבידנד: "**בתרומה זו ישנם גם כספים שמבחינה מוסרית הם כספי המשיבה, וזאת כאשר במשך 12 שנה לא זכתה המשיבה לקבל כל דיווידנד...**".[3]

בית המשפט קבע כי החלטת החברה לבצע הנפקת המניות עושקת את הגב' ברקאי, ולכן היא בטלה. בכך נתן בית המשפט ביטוי מעשי להגנה על זכויות המיעוט מפני שימוש לרעה בכוחו של הרוב.[4]

באותה עת, דיני החברות של ישראל הוסדרו בפקודת החברות, 1929 (שטרם נערך לה נוסח חדש), שלא כללה עדיין הוראה בעניין עושק המיעוט. הוראה כזו הוכנסה לחוק האנגלי רק בחוק החברות האנגלי משנת 1948 בסעיף שכותרתו – oppression.[5] טענות בנושא זה עלו מעת לעת בהליכים. המקרה הראשון המוכר לנו בו בית המשפט נתן סעד בעילה של עושק המיעוט הוא בעניין **גליקמן נ' ברקאי**, ומכאן חדשנותו.

סעד לבעלי מניות במקרה של עושק המיעוט התפתח במשפט האנגלי על מנת למנוע מבעלי מניות הרוב או מהנהלת החברה לפגוע בבעלי מניות מיעוט. ניסוחה העמום של עילת עושק המיעוט כמונח שסתום איפשר לבתי המשפט לתת מענה מתאים ונקודתי לנסיבות שונות ומגוונות שלא ניתן היה לצפותן מראש, ושלפני בואו לעולם של סעד עושק המיעוט, היו מביאות לידי פירוק החברה מטעמי צדק ויושר.[6] השופטת בן-פורת, שהצטרפה לשופט בכור בדעת הרוב בעניין **גליקמן נ' ברקאי**, תיארה את הסעד במצב של עושק המיעוט כ"**שביל הזהב המבטיח את זכויות המיעוט מזה ומאפשר ניהול תקין של החברה מזה**".[7] כלומר, זהו חריג ל"כלל אי ההתערבות" שלפיו בית המשפט לא מתערב בהחלטות עסקיות של חברה. במקרים חריגים, כגון החלטות בחברה המתקבלות בחוסר תום לב, שלא במהלך הרגיל של עסקי החברה, ובאופן המיטיב עם בעלי מניות מסוימים על חשבון האחרים, בית המשפט יתערב ויגן על בעלי מניות מפני החלטות הפוגעות בהם שלא כדין.

---

[2] שם, בעמ' 289.

[3] שם, בעמ' 285. באותה עת דיני החברות לא הסדירו את האפשרות של חברה לתת תרומות. אפשרות כזו הוכרה בס' 11 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: "**חוק החברות**"). בנסיבות שבהן מטרת התרומה היא להנציח את בעל השליטה, התרומה מעוררת תהיה האם נעשתה לטובת החברה. אילו הייתה החברה ציבורית, יתכן שתרומה כזו הייתה נחשבת לעסקה שלבעל השליטה ענין אישי בה וטעונה אישור לפי ס' 270(4) ו-275 לחוק החברות.

[4] שם, בעמ' 289. במקרה מאוחר יותר נמנע בית המשפט מלהתערב בהחלטה דומה להקצאת מניות, כיוון שלא הוכח שההקצאה נעשתה במחיר שנופל מהשווי הריאלי של המניות המונפקות. ר' ע"א 132/81 **ג'י.בי. טורס בע"מ נ' חאייק**, פ"ד לח(2) 425 (1984).

[5] Companies Act, 1948, c.38, § 210 (Eng.). סעיף זה מוקם תחת כותרת המשנה "Minorities", מיעוטים.

[6] עילת פירוק זו מעוגנת בס' 257(5) לפקודת החברות [נוסח חדש], התשמ"ג-1983, שיוחלף בסעיף 342(3) לחוק החברות, עם כניסתו לתוקף של חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, התשע"ח-2018. כותרתו של סעיף 210 ל-Companies Act, 1948 (לעיל ה"ש 5) היתה – "Alternative remedy to winding up in cases of oppression".

[7] עניין **גליקמן**, לעיל ה"ש 1, בעמ' 300.

הגנה נאותה על בעלי מניות מיעוט חיונית כדי לעודד השקעה בפעילות עסקית באמצעות חברות, ולהבטיח שהשקעה בחברה תשקף סיכון עסקי לגיטימי, מבלי שסיכון זה יגדל בשל "בעיית הנציג" – ניגוד עניינים ופערי מידע וכוח, בין הרוב למיעוט החברה, או בין ההנהלה לבעלי המניות.[8]

זמן לא רב לאחר פרסום פסק הדין בעניין **גליקמן נ' ברקאי**, תוקנה פקודת החברות, 1929, ונוספה בה הוראה בעניין סמכות בית המשפט להסרת קיפוח.[9] המעבר הלשוני מ"עושק" ל"קיפוח" משקף שינוי תפיסתי שחל בינתיים גם בדין האנגלי, ממתן סעד בשל פגיעה קניינית בבעלי מניות, לסעד רחב יותר מפני חלוקה לא שוויונית של משאבי החברה בידי הרוב, המגן על ציפיות לגיטימיות ולא רק על זכויות.[10] נוסח דומה בעיקרו עוגן לימים בסעיף 191 לחוק החברות, התשנ"ט-1999.[11] נוסחו של סעיף 191, שאינו כולל את המילה "מיעוט", מדגיש כי הסעד של קיפוח משמש לרוב להגן על בעלי מניות המיעוט, אולם יתכן קיפוח קבוצה רחבה יותר של בעלי מניות.[12]

הפסיקה והספרות עסקו רבות בפרשנות התנאים למתן סעד במקרה של קיפוח לפי הפקודה, ובהמשך לפי החוק, ולמגוון הרחב של הסעדים שרשאי בית המשפט לתת לפי סעיף 191 לחוק החברות, לשם הסרתו של הקיפוח או מניעתו מראש, לרבות *"הוראות שלפיהן יתנהלו עניני החברה בעתיד, או הוראות לבעלי המניות בחברה, לפיהן ירכשו הם או החברה... מניות ממניותיה."* קצרה כאן היריעה מלפרט את כל אלה. נציין, עם זאת, כי הפסיקה בארץ ובעולם נתנה סעד במקרה של קיפוח בשלל מצבים שונים ומגוונים. עובדות המקרה בעניין **גליקמן נ' ברקאי** משקפות חלק מהם – אי חלוקת רווחים במשך תקופה ארוכה ומנגד תשלום שכר גבוה וטובות הנאה אחרות לבעלי מניות הרוב המנהלים את החברה, המתעל למעשה את רווחי החברה לבעלי מניות הרוב; והקצאת מניות במחיר או בתנאים שאינם הוגנים כלפי המיעוט. מצבים נוספים הם הסטת רווחים מהחברה שבה יש מיעוט, לחברה אחרת בבעלות בעלי מניות הרוב; הדרתם של בעלי מניות המיעוט מהליכי קבלת החלטות בחברה; עסקאות עם בעל מניות הרוב במחיר המיטיב עמו על חשבון החברה; ועוד ועוד.[13]

---

[8] לסקירה אודות מקומה של "בעיית הנציג" בדיני החברות ראו ז' גושן "'בעיית-הנציג' כתיאוריה מאחדת לדיני התאגידים", **ספר זיכרון לגואלטיארו פרוקצ'יה – חיבורי משפט** 239 (התשנ"ז). לצד "בעיית הנציג" שבין הרוב למיעוט ובין ההנהלה לבעלי המניות, מוכרת "בעיית נציג" שלישית בין בעלי המניות בחברה לבין נושיה.

[9] הצעת חוק לתיקון פקודת החברות (מס' 17), התשמ"א-1980, ס"ח 995, אשר הוסיף את סעיף 118א לפקודת החברות, שהועבר בהמשך לס' 235 לפקודת החברות [נוסח חדש], התשמ"ג-1983.

[10] GOWER'S PRINCIPLES OF MODERN COMPANY LAW (10th edition, Davies & Worthington ed. 665 (2016)); צפורה כהן **בעלי מניות בחברה – זכויות תביעה ותרופות** כרך ב 120 (מהדורה שנייה, 2008) (להלן: "**כהן**"). בין היתר, לא נדרש להוכיח חוסר תום לב סובייקטיבי והמבחן הפך לאתי-אובייקטיבי, שם, בעמ' 131-132; ע"א 2699/92 **בכר נ' ת.מ.מ. תעשיות מזון מטוסים בע"מ**, פ"ד נ(1) 238, 246-247 (1996).

[11] ס"ח 1711, התשנ"ט. סעד הקיפוח בישראל, בדומה למקורו בדין האנגלי, מקורו בהגנה קניינית-חוזית על זכויות הנובעות מהחזקה במניות וממהותה החוזית של החברה. דינים מקבילים התפתחו בארצות הברית ממקור שונה - חובת אמון של בעל השליטה, הנובעת מכוחו כלפי החברה וכלפי בעלי מניות אחרים. הדין בישראל מאפשר לבעלי המניות ליהנות משני העולמות - לצידו של סעיף 191 לחוק החברות נחקק גם סעיף 193 הקובע חובת הגינות לבעל השליטה. אירית חביב-סגל **דיני חברות** כרך א 594-595 (מהדורה שניה, 2007).

[12] ס' 191 לחוק החברות מתייחס לאפשרות של קיפוח בעלי המניות "כולם או חלקם" ומכאן שקיפוח יכול שייעשה כלפי קבוצת בעלי מניות שאינם מיעוט, בידי בעל מניה בעל זכויות ניהול מוגברות, ואף כנגד כלל בעלי המניות על ידי נושאי המשרה בחברה, למשל בהפרת חובת האמונים או הזהירות, כסעד חלופי לסעדים בגין הפרות חובות אלה (**כהן**, לעיל ה"ש 10, בעמ' 157-161). ההגנה על קבוצות רחבות של בעלי מניות רלבנטית במיוחד כאשר לא קיים שוויון בין הזכויות של קבוצות בעלי מניות, למשל, כאשר זכויות הצבעה אינן מחולקות באופן שוויוני בין בעלי המניות. שוויון זכויות כזה נדרש לשם רישום מניות למסחר בבורסה בישראל (ר' ס' 46ב לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968, אולם ישנם שווקים שבהם דרישה כזו אינה קיימת, וכך לאחרונה הונפקו בארה"ב לציבור מניות שאין לצידן זכויות הצבעה כלל. ר' לדוגמה ודיון www.corpgov.law.harvard.edu/2017/05/26/snap-and-the-rise-of-no-vote-common-shares/.

[13] לפירוט והדגמה ראו **כהן**, לעיל ה"ש 10, בעמ' 136-156; **GOWER**, לעיל ה"ש 10, בעמ' 670-672.

יש לשים לב כי הפסיקה העוסקת בקיפוח המיעוט מדגישה כי הסעד נועד לשמור על שוויון מהותי, להבדיל משוויון פורמלי. בעניין **גליקמן נ' ברקאי,** השופט אשר, שהיה בדעת מיעוט, סבר כי מאחר שהנפקת הזכויות העניקה לכל בעלי המניות של החברה זכות לרכוש מניות נוספות של החברה והמחיר שאותו נדרשו כל בעלי המניות לשלם עבור רכישה כאמור היה זהה, הרי שהקצאת המניות "מתייחסת בשוויון גמור לכל בעלי המניות".[14] גישה זו, בוחנת, כמובן, שוויון פורמאלי בלבד, מבלי לתת את הדעת לכך שאף שההחלטה על ביצוע הנפקת זכויות מנוסחת באופן שוויוני, הרי שלמעשה השלכותיה על בעלי מניות המיעוט הן קשות. גישה זו, כאמור, לא קנתה לה שביתה בפסיקת בתי המשפט, שלעניין סעד למקרה קיפוח בודקת שוויון **מהותי** בין בעלי המניות ולא שוויון פורמלי בלבד.[15]

הסעד למקרה של קיפוח התפתח בהקשר של חברות פרטיות, שבהן בעל מניות מיעוט עשוי להיות "שבוי" בשל קושי למכור את מניותיו תמורת מחיר המשקף את שוויו של החלק היחסי בחברה. לאחר התחבטות מסוימת של הפסיקה, בשנת 2012 הכריע בית המשפט העליון בעניין **גדיש נ' אלסינט** כי גם מיעוט בחברה ציבורית רשאי לתבוע לפי עילת הקיפוח, ואף לעשות זאת בדרך של תובענה ייצוגית.[16] אכן, נוסח הסעד בחוק מתייחס לכל חברה. יתרה מכך, התנהלות מקפחת של הרוב השולט בחברה ציבורית עשוי לפגוע במחיר השוק של המניות ויתכן שסחירותן מוגבלת מסיבות שונות. לכן, מצבו של בעל מניות בחברה ציבורית עשוי שלא להיות שונה בהרבה ממצבה של הגב' ברקאי.[17] בהחלטה מהזמן האחרון של השופטת רונן מהמחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בת"א אושרה הגשת תובענה ייצוגית בעילת קיפוח המיעוט בחברה ציבורית. אף שהתובעים לא טענו לקיפוח, בית המשפט סבר כי בנסיבות המקרה, עילה זו היא עילת התביעה המתאימה ביותר נוכח הפגיעה בציפיותיהם של בעלי מניות המיעוט בחברה.[18]

עניין **גליקמן נ' ברקאי** היווה אפוא יריית הפתיחה לקליטת הסעד לבעלי מניות המיעוט מפני עושק, שהורחב לימים לקיפוח. בסמוך לאחר מתן פסק הדין, עוגן הסעד בחקיקה, ובעקבותיו נדונו בפסיקה עשרות ומאות מקרים שעסקו בעושק או בקיפוח המיעוט. ההגנה שמקנה סעד זה הלכה והתפתחה על מנת להבטיח יחס הוגן לבעלי מניות והגנה על ציפייתם הסבירה, בחברות גדולות כקטנות.

סעד למקרה קיפוח הוא נדבך מרכזי בהגנה על המיעוט בחברות עסקיות. מידת ההגנה על המיעוט בחברה ציבורית היא אחד הפרמטרים של מדד DOING BUSINESS של הבנק העולמי. ללא הגנה נאותה על בעלי מניות מיעוט, משקיעים זרים יירתעו מהשקעות פיננסיות (פאסיביות)

---

[14] עניין גליקמן, לעיל ה"ש 1, בעמ' 292.

[15] ע"א 2773/04 **נצבא חברה להתנחלות בע"מ נ' עטר** (פורסם בנבו, 14.12.2006). ראו פס' 23 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) נאור, שסברה בדעת רוב כי לא הופר השוויון המהותי באותו מקרה, וכן פס' 5 לדעת המיעוט של הנשיא (בדימ') ברק שסבר שהשוויון המהותי באותו מקרה הופר; ע"א 8172/13 **אדלר נ' לבנת**, פס' 66 לפסק דינו של השופט דנציגר (פורסם בנבו, 1.9.2015).

[16] ע"א 2718/09 **גדיש קרנות תגמולים בע"מ נ' אלסינט בע"מ** (פורסם בנבו 28.5.2012), בו אושרה תובענה ייצוגית בעילת קיפוח, בשל שילוב החלטות ופעולות של החברה שהביאו לתיעול רווחי החברה לבעלי השליטה. ראו מקרה מאוחר יותר בת"צ 1570-01-15 **כהן נ' אוצר התיישבות היהודים בע"מ** (פורסם בנבו, 28.11.2016), שם אושר הסדר פשרה בהליך משולב של תביעה ייצוגית והמרצת פתיחה.

[17] **כהן,** לעיל ה"ש 10, בעמ' 114.

[18] ת"צ (ת"א) 35879-05-14 **זולטי נ' קבוצת דלק בע"מ** (פורסם בנבו, 20.2.2017). באותו מקרה מצאה השופטת רונן כי בעלי השליטה והדירקטורים מטעמם פעלו להורדת מחיר מניות החברה, בטרם דחקו את המיעוט מהחברה ורכשו את מניותיו במחיר מופחת.

בחברות מקומיות ובשוק ההון המקומי. בפרמטר זה, ישראל זוכה לציון גבוה בהרבה מאשר הציון המשוקלל המביא בחשבון את כלל התחומים הנבחנים במסגרת המדד.[19]

מלבד ההצבעה על חשיבותו של הסעד במקרה של קיפוח להגנה על בעלי מניות בחברה ולמוניטין של שוק ההון המקומי, מעניין להתעכב על הזיקה בין ההגנה על המיעוט בדיני החברות לבין זכויות המיעוט בזירה הציבורית. ד"ר חביב-סגל ז"ל ציינה בהקשר זה כי –

> "האנלוגיה ליחסי הכוחות בתחום הפוליטי מבהירה שההגנה על מיעוטים בחברות אינה נסמכת רק על הצורך לספק פתרון לבעיית הנציג, אלא זו נסמכת גם על רעיונות דמוקרטיים, שלפיהם, מן הראוי ליתן ביטוי ולהגן על האינטרסים של מכלול הפרטים הכפופים."[20]

אכן, דיני החברות קובעים כללי "דמוקרטיה תאגידית" שלפיהם מתנהלת החברה. השקעה בחברה של מספר בעלי מניות, וניווט עסקיה באמצעות מספר דירקטורים, מצריכים כללי הכרעה שימנעו שיתוק, אך בה בעת יהיו הוגנים. כמו בזירה הציבורית, גם בחברה כלל ההכרעה המרכזי הוא של רוב רגיל.[21] מעבר לרציונל הדמוקרטי, ההנחה בחברה עסקית היא שמאחר שלרוב יש העניין הגדול ביותר בהצלחת החברה, הכרעת הרוב תהיה היעילה ביותר לכולם. ברם, ישנם מקרים, בעיקר כאלה שבהם הרוב נמצא בניגוד עניינים, שבהם קיים חשש שהרוב יעשה שימוש בכוחו לטובתו האישית גם אם הדבר אינו טובת החברה. על מנת להתמודד עם מצבים כאלה, נקבעו בחוק החברות הסדרים מיוחדים המגנים על המיעוט ומונעים קבלת החלטות מסוימות ברוב רגיל, כגון: הצבעה באספות סוג ביחס לשינוי תקנון הפוגע בזכויות של סוג מניות מסוים,[22] או אישור עסקאות של חברה ציבורית עם בעל השליטה בה. בהחלטות כאלה, לא די ברוב רגיל, אלא נדרש גם רוב מבין בעלי מניות המיעוט.[23] גם חובות האמון והזהירות של נושאי משרה וחובת ההגינות של בעל שליטה ובעל כח הכרעה נועדו לאזן את כוחם של בעלי מניות הרוב בחברה. סעד הקיפוח הוא נדבך משלים לכלים אלה שבחוק, המאפשר, כאמור, מתן סעד פרטני במצבים שונים.

לסיכום, בחלוף ארבעה עשורים מפסק הדין בעניין **גליקמן נ' ברקאי**, דומה כי הסעד במקרה של קיפוח התבסס ככלי חשוב ואפקטיבי להגנה על זכויות בעלי מניות בחברה ולביצורה של "הדמוקרטיה התאגידית" במסגרת דיני החברות בישראל, ומשמש כלי חשוב בידי בתי המשפט בשמירה על התנהלותו התקינה של שוק ההון המקומי.

---

[19] בשנת 2018 דורגה ישראל במקום ה-54 בדירוג הכולל, ובמקום ה-16 בהגנה על בעלי מניות מיעוט. www.doingbusiness.org/~/media/WBG/DoingBusiness/Documents/Annual-Reports/English/DB2018-Full-Report.pdf

[20] **חביב-סגל**, לעיל ה"ש 11, בעמ' 594.

[21] ס' 85 לחוק החברות. לגבי הרוב באסיפה הכללית וס' 107 לגבי הרוב בדירקטוריון. סעיפים אלה הם דיספוזיטיביים וניתן בתקנון החברה לקבוע רוב אחר.

[22] שם, ס' 20(ג)..

[23] שם, ס' 275. רוב דומה נדרש בהקשרים נוספים, ראו למשל הרוב הנדרש למינוי דירקטור חיצוני בסעיף 239(ב).